

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาโมเดลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยการนำเอาข้อมูลเชิงประจักษ์มาทดสอบกับโมเดลสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 2) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 3) เพื่อศึกษาทิศทางและขนาดของปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ ซึ่งประกอบไปด้วย คณบดี รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาประจำคณะ ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 38 แห่ง รวม 241 คณะ รวมทั้งสิ้น 723 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ประกอบด้วย บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ สำหรับการศึกษาค้นคว้าเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยใช้วิธีการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างของบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ จำนวน 200 คณะ ประจำปีการศึกษา 2559 โดยใช้บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานระดับคณะเป็นหน่วยวิเคราะห์ (Unit of analysis) และผู้ให้ข้อมูลหลัก (Informant) คือ คณบดี รองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาประจำคณะ รวมผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งสิ้น 600 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportionate Stratified Random Sampling)

ตัวแปรแฝงที่ใช้ในการวิจัยมี 5 ตัวแปร เป็นตัวแปรแฝงภายนอก 2 ตัวแปร ได้แก่ สมรรถนะของคณะ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร ส่วนตัวแปรแฝงภายใน

มี 3 ตัวแปร ได้แก่ การจัดกิจกรรมนักศึกษา บรรยากาศของคณะ และประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งตัวแปรแฝงดังกล่าววัดได้จากตัวแปรสังเกต จำนวน 18 ตัวแปร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์ ใช้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยมีประเด็นคำถามหลักมีวัตถุประสงค์เพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาของคณะในมหาวิทยาลัยราชภัฏและแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามปลายปิดเป็นข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏและปัจจัยที่เป็นสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏสำหรับกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ตอบซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาของคณะในมหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ .782 และแบบสอบถามปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีค่าความเที่ยงตั้งแต่ .806 ถึง .894 โดยมีรายละเอียดแสดงดังนี้ 1) ประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาเท่ากับ .782 2) สมรรถนะของคณะเท่ากับ .894 3) ภาวะผู้นำของผู้บริหารเท่ากับ .866 4) การจัดกิจกรรมนักศึกษาเท่ากับ .806 5) บรรยากาศของคณะเท่ากับ .819

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติภาคบรรยายเพื่อหาค่าการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนสถิติภาคอ้างอิงใช้ในการวิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้างโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ และการวิเคราะห์เส้นทางอิทธิพล โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows และโปรแกรม LISREL 8.52

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1.1 ตัวแปรแฝงภายนอกหรือปัจจัยภายนอก ประกอบด้วยตัวแปร

แฝง 2 ตัว ได้แก่ 1) สมรรถนะของคณะ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว คือ การจัดโครงสร้างที่เหมาะสมกลยุทธ์การบริหาร ความรู้ความสามารถของบุคลากรการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว คือ การมีบารมีและอิทธิพลเชิงอุดมคติ การจูงใจเพื่อสร้างแรงดลใจ การกระตุ้นทางปัญญา

1.2 ตัวแปรแฝงภายในหรือปัจจัยภายใน ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 3 ตัว ได้แก่ 1) การจัดกิจกรรมนักศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว คือ กิจกรรมทางวิชาการกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมกีฬาและนันทนาการ กิจกรรมส่งเสริมศิลปะวัฒนธรรม 2) บรรยากาศของคณะ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัว คือ มาตรฐานงาน ความรับผิดชอบ ด้านการยอมรับการให้รางวัล การสนับสนุน 3) ประสิทธิภาพการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัว คือ คุณลักษณะของนักศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตหรือสถานประกอบการ

1.3 ผลการศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ปรากฏผลดังนี้

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 ท่าน เพื่อได้ประเด็นตัวแปรเกี่ยวกับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏปรากฏผลดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วยตัวแปรสังเกต 3 ตัวแปร ได้แก่ คุณลักษณะของนักศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตหรือสถานประกอบการ

2. ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกับปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามกรอบแนวคิดของการวิจัยประกอบด้วย ปัจจัยภายนอก ได้แก่ สมรรถนะของคณะ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร และปัจจัยภายใน ได้แก่ การจัดกิจกรรมนักศึกษา และบรรยากาศของคณะ

3. ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะในการเพิ่มตัวแปร คือ ควรเพิ่มตัวแปรในด้านความพึงพอใจของนักศึกษาผู้รับบริการจากงานกิจการนักศึกษาของคณะ การมีงานทำของบัณฑิต คุณภาพชีวิตของบัณฑิต

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามแบบสอบถาม พบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1) สมรรถนะของคณะ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 3) การจัดกิจกรรมนักศึกษา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 4) บรรยากาศของคณะ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก และ 5) ประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2.2 ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ สมรรถนะคณะ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การจัดกิจกรรมนักศึกษา บรรยากาศของคณะ พบว่า ตัวบ่งชี้ทุกตัวมีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กันสูงสุดและต่ำสุด และมีค่าสถิติ Bartlett's test of sphericity มีค่าเท่ากับ $1.079E3 / 2.349E3 / 1.216E3 / 1.763E3 / 1.665E3$ ตามลำดับ ซึ่งทุกโมเดล มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าความน่าจะเป็นน้อยกว่า .01 ($p < .01$) แสดงให้เห็นว่า ตัวบ่งชี้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ร่วมกันสามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ เมื่อพิจารณาค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin Measures of Sampling adequacy มีค่าเท่ากับ $.735 / .775 / .668 / .843 / .717$ ตามลำดับ ซึ่งทุกโมเดลมีค่ามากกว่า 0.50 แสดงว่า ตัวบ่งชี้มีความสัมพันธ์กันดี

2.3 การวิเคราะห์รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงภายนอก สมรรถนะของคณะ มีค่าไค สแควร์ = 0.59 ที่ค่าองศาอิสระ (df) = 1 ค่าความน่าจะเป็น (P) 0.44 ค่า RMSEA = 0.00 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกและมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ภาวะผู้นำของผู้บริหาร มีค่าไค-สแควร์ = 0.00 ที่ค่าองศาอิสระ (df) = 0 ค่าความน่าจะเป็น (P) 1.00 ค่า RMSEA = 0.00 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวก และมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

0.1 แสดงว่ารูปแบบการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.4 รูปแบบการวัดตัวแปรแฝงภายใน มีจำนวน 3 ตัวแปร คือ การจัดกิจกรรมนักศึกษา มีค่าไค สแควร์ที่ = 0.50 ค่าองศาอิสระ $df = 1$ ค่าความน่าจะเป็น $(P) = 0.48$ RMSEA = 0.00 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกและมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า รูปแบบการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ รูปแบบการวัดบรรยากาศของคณะ มีค่าไคสแควร์ที่ = 0.00 ค่าองศาอิสระ $df = 0$ ค่าความน่าจะเป็น $(P) = 1.00$ RMSEA = 0.00 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกและมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า รูปแบบการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และรูปแบบการวัดประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษา มีค่าไคสแควร์ที่ = 0.00 ค่าองศาอิสระ $df = 0$ ค่าความน่าจะเป็น $(P) = 1.00$ RMSEA = 0.00 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกและมีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ารูปแบบการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.5 ผลการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ หลังการปรับรูปแบบมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยพิจารณาได้จากค่าไค สแควร์ $-(\chi^2) = 37.75$ ที่ค่าองศาอิสระ (df) = 38 ค่าความน่าจะเป็น $(P) = 0.48$ ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) = 0.00 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) = 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) = 0.97 ตามลำดับ ซึ่งค่าสถิติเหล่านี้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งให้เห็นว่ารูปแบบสมมติฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ตามเงื่อนไขหรือระดับการยอมรับ

3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ทั้งอิทธิพลทางตรงอิทธิพลทางอ้อมอิทธิพลรวม มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ค่าอิทธิพลทางตรง พบว่า มีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 4 ปัจจัย ที่ส่งผลทางตรงต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยภาวะผู้นำของผู้บริหาร (K2) มีค่าอิทธิพลมากที่สุดเท่ากับ 0.42 รองลงมา คือการจัดกิจกรรมนักศึกษา (E1) เท่ากับ 0.37 สมรรถนะของคณะ (K1) เท่ากับ 0.33

บรรยากาศของคณะ (E2) เท่ากับ -0.07

3.2 ค่าอิทธิพลทางอ้อม พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ส่งผลทางอ้อมต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (E3) โดยภาพรวม พบว่า สมรรถนะของคณะ (K1) ส่งผ่านการจัดกิจกรรมนักศึกษา (E1) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.89 นอกจากนี้ยังส่งผ่านบรรยากาศของคณะ (E2) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.48 ส่วนภาวะผู้นำของผู้บริหาร (K2) ส่งผลทางอ้อมต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (E3) ผ่านการจัดกิจกรรมนักศึกษา (E1) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.06 นอกจากนี้ยังส่งผ่านบรรยากาศของคณะ (E2) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.36

3.3 ค่าอิทธิพลรวม พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (E3) พบว่า สมรรถนะของคณะ (E1) มีค่าอิทธิพลมากที่สุด เท่ากับ 0.63 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ทั้ง 4 ปัจจัย เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณ (R^2) พบว่า สมรรถนะของคณะ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การจัดกิจกรรมนักศึกษาและบรรยากาศของคณะ สามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้ร้อยละ 57 และสมรรถนะของคณะ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร สามารถร่วมกันอธิบายบรรยากาศของคณะ ได้ร้อยละ 68 ส่วนสมรรถนะของคณะ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร สามารถร่วมกันอธิบายการจัดกิจกรรมนักศึกษา ได้ร้อยละ 90 จึงถือได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความน่าเชื่อถือและยอมรับได้

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้แก่ สมรรถนะของคณะ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร การจัดกิจกรรมนักศึกษา บรรยากาศของคณะ และประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษา ระดับการดำเนินการโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า “ระดับโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการ

บริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลอยู่ในระดับมาก” ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภูมิ พระรักษา (2557, หน้า 227) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและทุกปัจจัยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปริญญากร มนุษเสวต (2553, หน้า 142) ที่ศึกษารูปแบบการบริหารงานกิจการนักศึกษาที่มีประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ผลการศึกษาประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาโดยภาพรวมทั้งหมดอยู่ใน ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.94 – 4.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.28 – 0.31 ทั้งนี้เพราะการบริหารกิจการนักศึกษา พบว่า มหาวิทยาลัยเอกชนทุกแห่งมีการกำหนด วิสัยทัศน์การดำเนินงาน กิจการนักศึกษาเป็นลายลักษณ์อักษร มีการกำหนดวัตถุประสงค์การดำเนินงาน กิจการนักศึกษาไว้ชัดเจน มีการกำหนดปรัชญาในการดำเนินงาน กิจการนักศึกษาไว้ชัดเจน มีการกำหนดภารกิจของงาน กิจการนักศึกษา

2. การตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยความสัมพันธ์อิทธิพลทุกเส้นทางที่ส่งไปยังประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ของปัจจัยเชิงสาเหตุในโมเดลทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ สมรรถนะของคณะ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การจัดกิจกรรมนักศึกษา บรรยากาศของคณะ พบว่า ทุกตัวบ่งชี้มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) แสดงได้ว่า ปัจจัยในโมเดลทั้ง 4 ปัจจัยนี้ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น และส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ และมีค่าสถิติ Bartlett,s test of sphericity เท่ากับ 1.079E3 / 2.349E3 / 1.216E3 / 1.763E3 / 1.665E3 ตามลำดับ ซึ่งทุกโมเดล มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความน่าจะเป็นน้อยกว่า .01 ($p < .01$) แสดงให้เห็นว่า ตัวบ่งชี้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ร่วมกัน เมื่อพิจารณาค่าดัชนี Kaiser–Meyer–Olkin Measures of Sampling dequacy มีค่าเท่ากับ .735 / .775 / .668 / .843 / .717 ตามลำดับ ซึ่งทุกโมเดลมีค่ามากกว่า 0.50 แสดงว่า ตัวบ่งชี้มีความสัมพันธ์กันดี พิจารณาได้จากค่าไคสแควร์มีค่าเท่ากับ 37.75 และไม่มีความสำคัญทางสถิติ ($P\text{-value} = 0.48$ $df = 38$) ซึ่งเป็นการยืนยันว่ารูปแบบเชิงสมมติฐานมีความ

สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นอกจากนี้ยังมีค่าที่ระบุความกลมกลืนอื่นๆ เช่น ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ RMSEA = 0.00 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) = 0.99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้ (AGFI) = 0.97 แสดงว่า รูปแบบการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า “โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่พัฒนาขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์” นอกจากนี้ทั้ง 4 ปัจจัยยังสามารถรวมกันทำนายประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏได้ร้อยละ 57 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ีระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุทั้ง 4 ปัจจัยในโมเดลไปยังตัวแปรตาม คือ ประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากว่าในขั้นตอนการกำหนดปัจจัยต่างๆ เขาไว้ในโมเดล การวิจัยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่หลากหลายของนักวิชาการหลายท่านที่ ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวิจัยที่ดำเนินการด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างเชิงเส้นโดยไฮโปแกรมมิลิสเรล แล้วจึงได้กำหนดเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย จึงทำให้ปัจจัยเชิงสาเหตุในโมเดลสามารถรวมกันอธิบายความแปรปรวนหรือรวมกันทำนายตัวแปรตามได้เป็นอย่างดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชนา พานิช (2550) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบประสิทธิผลขององค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยการศึกษความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลขององค์การมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วยตัวแปร 7 ตัวแปร คือ พฤติกรรมการบริหาร ความพึงพอใจในการทำงาน สภาพแวดล้อมภายในองค์การ เทคโนโลยี ความผูกพันต่อองค์การโครงสร้างองค์การและประสิทธิผลขององค์การ พบว่า ค่าความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลขององค์การมหาวิทยาลัยราชภัฏ อยู่ในระดับต่ำแต่สามารถนำไปใช้ในการอธิบายสาเหตุของประสิทธิผลขององค์การได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของรุจิราพรรณ คงช่วย (2554 ,หน้า 234) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่ารูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยค่าสัมประสิทธิ์ อิทธิพลทุกเส้นทางที่ส่งไปยังประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาค

ใต้ของปัจจัยเชิงสาเหตุในโมเดลทั้ง 5 ปัจจัย ได้แก่ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร วัฒนธรรมองค์การ เทคโนโลยีสารสนเทศ ความพึงพอใจในงานและบรรยากาศองค์การ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกปัจจัย แสดงได้ว่าปัจจัยในโมเดลทั้ง 5 ปัจจัยนี้ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น และส่งผลต่อประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ นอกจากนี้ ทั้ง 5 ปัจจัยยังสามารถรวมกันทำนายประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภูมิศาสตร์ภาคใต้ ได้ถึงร้อยละ 70 ค่าสถิติที่ได้จากการทดสอบอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม คือ มีค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 126.450 ที่ค่าองศาอิสระเท่ากับ 102 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.051 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.978 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.942 ค่าประมาณความคลาดเคลื่อนของรากกำลังสองเฉลี่ย (RMSEA) เท่ากับ 0.022 และค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลทุกเส้นทาง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การวิเคราะห์แยกค่าอิทธิพลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังนี้

- 1) ค่าอิทธิพลทางตรง พบว่า มีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ปัจจัยที่ส่งผลทางตรงต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร (K2) มีค่าอิทธิพลมากที่สุดเท่ากับ 0.42
- 2) ค่าอิทธิพลทางอ้อม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่ส่งผลทางอ้อมต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (E3) โดยภาพรวม พบว่า สมรรถนะของคณะ (K1) ส่งผ่านการจัดกิจกรรมนักศึกษา (E1) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.89 นอกจากนี้ยังส่งผ่านบรรยากาศของคณะ (E2) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.48 ส่วนภาวะผู้นำของผู้บริหาร (K2) ส่งผลทางอ้อมต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (E3) ผ่านการจัดกิจกรรมนักศึกษา (E1) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.06 นอกจากนี้ยังส่งผ่านบรรยากาศของคณะ (E2) มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.36
- 3) ค่าอิทธิพลรวม พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ (E3) พบว่า การจัดกิจกรรมนักศึกษา (E1) มีค่าอิทธิพลมากที่สุด เท่ากับ 0.37 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 “ปัจจัยเชิงสาเหตุมีทิศทางและขนาดของการส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการ

นักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ตามโมเดลโครงสร้างเชิงสาเหตุที่พัฒนาขึ้น” และการศึกษาอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมของปัจจัยเชิงสาเหตุมีทิศทางและขนาดของการส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีประเด็นที่น่าสนใจมาอภิปราย ดังนี้

3.1 สมรรถนะของคณะ (K1) มีอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม

อิทธิพลรวม เชิงบวกต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัฒนะ สีหามู (2553, หน้า 153) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยตามสมรรถนะขององค์การมีอิทธิพลทางบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียน ทั้งระบบการเงินและงบประมาณ การบริหารงานบุคคล การจัดวัสดุครุภัณฑ์ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหาร โดยปัจจัยสมรรถนะของคณะ อธิบายได้ว่า แนวคิดทางการบริหารองค์การยุคใหม่ที่มีอิทธิพลต่อการแข่งขันจะต้องมีปัจจัยเพิ่มเพื่อสมรรถนะองค์การ โดยได้คำนึงถึงการลดขั้นตอนการทำงานเพราะยุคใหม่นี้การลดขั้นตอนเป็นเป็นเรื่องสำคัญทำอะไรจึงจะลดขั้นตอนต่างๆ ลงไปได้ มิฉะนั้นโอกาสที่จะสร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้รับบริการก็คงเป็นไปได้ยาก โครงสร้างการจ้างองค์การก็จะต้องมีความคล่องตัวหากมีขนาดใหญ่หรือเล็กเกินไป อาจส่งผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ สมรรถนะขององค์การเป็นการจัดการและการใช้ทรัพยากรขององค์การอย่างเหมาะสมเพื่อให้เกิดประสิทธิผล ทั้งนี้เนื่องจากการบริหารองค์การที่จะมีประสิทธิผลนั้น ต้องสามารถนำและกระตุ้นการใช้ทรัพยากรทางการบริหาร ตลอดจนกลไกในการปฏิบัติงานทั้งหมดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การอย่างมีประสิทธิภาพผล และสอดคล้องกับมโนทัศน์ของ วรเดช จันทรร (2539) ; ธงชัย สันติวงษ์ (2539) ; สุรเจต ไชยพันธ์พงษ์ (2549) ; Foss & Knudsen (2013) ที่กล่าวว่า สมรรถนะขององค์การยังส่งผลต่อความสำเร็จขององค์การ โดยให้ความเห็นว่าสมรรถนะเป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์การที่จะช่วยสร้างความสามารถในการแข่งขันและสร้างความแตกต่างขององค์การ อีกทั้งการบริหารองค์การที่จะมีประสิทธิผลนั้นต้องสามารถนำและกระตุ้นการใช้ทรัพยากรทางการบริหาร ตลอดจนกลไกในการปฏิบัติงานทั้งหมดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

3.2 ภาวะผู้นำของผู้บริหาร (K2) มีค่าอิทธิพลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการ

บริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีค่าอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.42 ส่งผลทางอ้อมผ่านการจัดกิจกรรมนักศึกษา มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.06 นอกจากนี้ยังส่งผ่านบรรยากาศของคณะ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.36 อธิบายได้ว่าภาวะผู้นำของผู้บริหารซึ่งปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ที่ได้รับการยอมรับว่ามีอิทธิพลมาก แสดงได้ว่าการที่ผู้บริหารมีภาวะผู้นำสูง จะส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อัญชญา พานิช (2550) ศึกษาองค์ประกอบประสิทธิผลองค์การของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่า องค์ประกอบด้านพฤติกรรมกรรมการบริหารเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อความมีประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยราชภัฏมากที่สุด และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บัณฑิต ผังนรินทร์ (2550) ศึกษาอิทธิพลของลักษณะขององค์การ นโยบายการบริหารและการปฏิบัติงานสภาพแวดล้อมการทำงานภายในองค์การ แรงจูงใจการทำงาน ความพึงพอใจในงานและความผูกพันต่อองค์การที่มีต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า ภาวะผู้นำองค์การมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา หากผู้บริหารได้ศึกษาถึงความต้องการส่วนตัวของบุคลากรแต่ละคนและความต้องการขององค์การจากการปฏิบัติงานของบุคลากรเหล่านั้น ทำให้เกิดความสมดุลระหว่างความต้องการของทั้งสองฝ่าย โดยนำปัจจัยจูงใจมาช่วยในการกระตุ้นบุคลากรให้เกิดพฤติกรรมการทำงานตามที่มหาวิทยาลัยต้องการและนำมาซึ่งการบรรลุเป้าหมายของมหาวิทยาลัยอย่างมีประสิทธิภาพ การที่มหาวิทยาลัยมีการกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจน โดยให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมายดังกล่าว ซึ่งเป็นวิธีการจูงใจในการทำงาน ทำให้บุคลากรรู้สึกเต็มใจในการทำงาน ประกอบกับการที่มหาวิทยาลัยมีผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำ โดยได้ทำการจัดสรรทรัพยากรให้กับฝ่ายต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยด้วยความเท่าเทียมและเหมาะสม ส่งผลทำให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยเกิดความผูกพันต่อองค์การเพิ่มขึ้น และอยากดำรงความเป็นสมาชิกขององค์การตลอดไป และนำมาซึ่งการบรรลุเป้าหมายให้แก่มหาวิทยาลัยโดยส่งผลทำให้ประสิทธิผลการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย

จะเห็นได้ว่า ภาวะผู้นำเป็นกลไกที่สำคัญในการบริหารองค์การให้ประสบผลสำเร็จและควรใช้ภาวะผู้นำในการบริหารจัดการเพื่อชักจูงหรือผลักดันให้บุคลากรปฏิบัติงานอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ดังนั้นจากเหตุผลที่กล่าวมาจึงสนับสนุนให้เห็นว่าภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม ที่จะส่งผลสำเร็จโดยตรงต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของ

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

3.3 การจัดการกิจกรรมนักศึกษา มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผล การบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ อิทธิพลเท่ากับ 0.37 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ ว่ากิจกรรมนักศึกษาจึงเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่มหาวิทยาลัยจัดให้มีขึ้น เพื่อเปิด โอกาสให้นักศึกษาได้รู้จักสนิทสนม ปรีกษาหารือ ร่วมกันทำกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือกัน ทางด้านวิชาการ อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของนักศึกษา โดยมีอาจารย์ประจำชมรม นักศึกษาคอยแนะนำและให้คำปรึกษาเพื่อให้การดำเนินการจัดการกิจกรรมของนักศึกษา เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเดินไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ สมหมาย ดอกไม้ (2559) ได้กล่าวว่า ปัจจัยด้านการจัดการกิจกรรมนิสิตนักศึกษา เป็น กระบวนการที่สนับสนุนส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดองค์ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่ หลากหลายในการบริหารจัดการ ฝึกให้นักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น เป็นคนดี จิตสาธารณะ การจัดการกิจกรรมนักศึกษาจะส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิผลของกิจการ นักศึกษา เนื่องจากวัตถุประสงค์ของฝ่ายกิจการนักศึกษานั้นก็เพื่อดำเนินการจัดการ ให้กับนักศึกษาตั้งแต่เข้าศึกษาในปีแรกจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา เพื่อช่วยเหลือนักศึกษา ให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมในมหาวิทยาลัย และประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่า เรียน ส่งเสริมให้นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยการเข้าร่วมกิจกรรมเสริม หลักระบวนต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ แผนการจัดการกิจกรรมพัฒนานักศึกษา (2558, หน้า 1 – 2) กล่าวว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการโดยคณะ และโดยองค์กรนักศึกษา เป็น กิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาส พัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรม จริยธรรม โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ที่ประกอบไปด้วยมาตรฐาน การเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ 5 ประการ ได้แก่ 1) คุณธรรม จริยธรรม 2) ความรู้ 3) ทักษะทางปัญญา 4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ 5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และ คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่คณะและสถาบันกำหนดเพิ่มเติม ตลอดจน สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้ใช้บัณฑิตนั่นเอง

3.4 บรรยากาศของคณะ มีอิทธิพลทางตรงเชิงต่อประสิทธิผล การบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้พบว่า เป็นตัวแปรมีค่าองค์ประกอบต่ำกว่าตัวแปรอื่นๆ โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.07 ซึ่ง

สอดคล้องกับ ฤตินันท์ สมุทร์ทัย (2549) ที่พบว่า บรรยากาศขององค์การในสถาบันอุดมศึกษามีค่าน้ำหนักค่อนข้างต่ำที่สุด ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่า ทั้งผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานต้องการบรรยากาศที่ดีขององค์การเพื่อที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนวิน ทองแพง (2549, หน้า 190) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยบูรพา จากผลการศึกษา พบว่าบรรยากาศขององค์การมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของมหาวิทยาลัยบูรพา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วยขนาดอิทธิพล = 0.43 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยบูรพาได้จัดสภาพแวดล้อมการปฏิบัติงานร่วมกันของบุคลากรทั้งหมดโดยสร้างบรรยากาศให้เอื้ออำนวยต่อการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคลากรกับผู้บริหารและระหว่างบุคลากรด้วยกัน อีกทั้งพบว่า การศึกษาของ สุวรรณาสุมเนียม (2559, หน้า 54) พบว่า บรรยากาศสถานศึกษามีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม ต่อการงานที่มีประสิทธิผลของครูซึ่งส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนชี้ให้เห็นว่าการส่งเสริมสนับสนุน และการเสริมสร้างบรรยากาศทางวิชาการของโรงเรียนเป็นเรื่องที่คัญที่โรงเรียนละเลยไม่ได้ และถาวร เสงเอียด (2550) ที่ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศของโรงเรียนส่งอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อพฤติกรรมกรรมการบริหารแบบมีส่วนร่วมและการบริหารหลักสูตรและส่งอิทธิพลทางอ้อมไปยังประสิทธิผลของโรงเรียนและ Stringer (2002, p. 10 – 12) ซึ่งได้กล่าวว่าบรรยากาศขององค์การหรือสภาพแวดล้อมของการทำงาน มีความสำคัญต่อการปฏิบัติตนของบุคลากรในองค์การ และบรรยากาศขององค์การในแต่ละด้านจะมีส่วนร่วมสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานของกลุ่มบุคคลหรือหน่วยงานต่างๆ ในองค์การมากน้อยต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ได้รับการตรวจสอบด้วยกระบวนการวิจัยที่มีความเหมาะสมกับบริบทสังคมไทย เนื่องจากผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารงานกิจการนักศึกษาในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละปัจจัยจะเห็นว่าอยู่ในระดับมากเช่นกัน ทำให้การนำเอาผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการ

งานกิจการนักศึกษา หรือหน่วยงานที่คล้ายคลึงหรือมีภาระงานบทบาทหน้าที่ในการพัฒนา นักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาทั้งที่เป็นภาครัฐ และภาคเอกชน เพื่อ กำหนดนโยบายหรือวางแผนพัฒนาประสิทธิผลขององค์กรให้เป็นไปอย่างมีทิศทางมีความ ชัดเจนเป็นไปได้และเหมาะสม

1.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษา ในระดับคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสาเหตุสำคัญทาง ตรงที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลการบริหารงานกิจการนักศึกษา คือ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร รองลงไป คือ บรรยากาศของคณะ โดยมีสมรรถนะของคณะ ส่งผ่านการจัดกิจกรรม นักศึกษา นอกจากนี้ยังส่งผ่านบรรยากาศของคณะ ดังนั้น การเพิ่มภาวะผู้นำของผู้บริหาร จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ควรให้ความสนใจทั้งในด้านวิสัยทัศน์ ทักษะในการบริหารงาน การ ทำงานเป็นทีม การพัฒนาศักยภาพบุคลากร นอกจากนี้ยังต้องให้ความสนใจในการ พัฒนาการจัดกิจกรรมนักศึกษา พัฒนาบรรยากาศของคณะ ตลอดจนจะมีการพัฒนา สมรรถนะของคณะด้วย

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยหาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุของประสิทธิผลการ บริหารงานของฝ่ายอื่นๆ ในระดับอุดมศึกษา เช่น ฝ่ายนโยบายและแผนงาน ฝ่ายวิชาการ

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแปรอื่นๆ นอกเหนือจากกรอบ แนวคิด และตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ทั้งนี้เนื่องจากมีตัวแปรจำนวนมากที่ได้จากการศึกษา วิเคราะห์ที่ยังไม่ได้นำมาศึกษา

2.3 ควรทำวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารงานกิจการ นักศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทย เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนางานกิจการ นักศึกษาตามมาตรฐานกิจการนักศึกษาได้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น